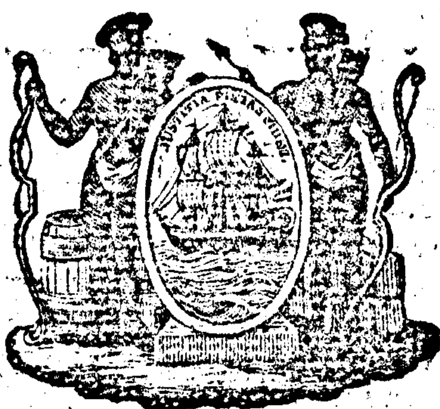
N°. 10. A°. 1839.

ZATURDAG, den 2den FEBRUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 31 Januarij 1839.*

Heden zijn in *Ondertrouw* opgenomen: GOMPERTS SALOMON JUNIOR en CORNELIA BAREND EZECHIEL, beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand;
T. M. SCHOTBORGH.

Militair Bureau.

Den 31 Januarij 1839.

Door den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, is bij Gouvernements-Order van heden, N°. 33 | 3, aan den Heer JAN DE JAGER EVERTSZOON, op deszelfs verzoek, EERVOL ontslag verleend uit zijne betrekking van Kapitein bij de Schutterij van *Paramaribo.*

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 12 December.

Der Gesellschafter, een te Berlijn uitkomend Tijdschrift, behelst in de bijlage tot deszelfs N°. 126 van dit jaar, eenen brief van eenen zich toen te Luik bevindenden Duitschen reiziger, waarin onder andere eenige niet onaardige staaltjes van den tegenwoordigen staat der Belgische krijgstroepen voorkomen. In dit oogenblik nu de heeren Belgen zoo hoog opsnijden, als willen zij niet slechts Holland of Duitschland, maar aan geheel Europa, *á la Napoleon*, de wet aan de punt van hun heldenstaal (!) voorschrijven, hebben wij het niet ongepast geoordeeld, die passage uit gezegden brief mede te deelen. Hier is dezelve:

»Op het Lambertus plein voor het paleis was parade. De troepen stonden aan al de vier zijden in bataille. Een detachement jagers bragt midden in het karreo een paar delinquenten, aan wie een officier eenen bandelier over het hoofd hing, en hen dien vervolgens van onder de voeten weder aftrok. Hiermede waren zij gedegradeerd. Zij moesten hunne uniformen uittrekken, graauwe linnen - baaitjes aandoen, en zich duimschroeven laten aanleggen. Een paar gendarmen namen hen in hun midden, en voerden hen daarop langs geheel het front, en zoo naar de gevangenis. De arme drommels hadden zich tegen de subordinatie vergrepen, en schenen trouwens ook niet veel om hunne straf te geven. Dit is overigens een vergrijp, hetwelk den Belgische soldaten gemakkelijk genoeg wordt gemaakt, daar niemand hunner iets hoegenaamd van respect jegens officieren schijnt te weten. Het is eene groote zeldzaamheid, als een soldaat zoo veel notitie van zijne superieuren neemt, dat hij zich de moeite geeft, hen, in het voorbijgaan ook slechts met een vlugtig en achteloos hoofdknikken te groeten. »Hier heerscht gelijkheid;" zeide mij een zeer wellevende Poolsche kapitein, wien de revolutie in de Belgische armee gedreven had: »de gelijkheid verdraagt zich slecht met de discipline. Onlangs ging het nog doller toe. Een kapitein had zijne kompagnie tot marcheren doen aantreden, en reeds »in den arm 't geweer!" gekommandeerd, toen eensklaps het drie zijner manschappen in den zin kwam, van hun gelid uit te treden, en nog eerst naar eene marketentster te loopen, om zich met eenige glazen brandewijn te verfrisschen. De kapitein werd gloeijend rood van toorn, maar zweeg; het volk en het wijf lachten hem daarbij nog uit, en het laatstgemelde was brutaal genoeg om met het geldwisselen regt lang te dralen, ten einde het schandaal nog langer te rekken. — Er wordt zeer veel gesproken over den goeden geest, die in de Fransche armee daaruit voorkomt, dat officieren en soldaten op zoo gemeenzamen, vertrouwelijken voet met elkander leven; als dit echter werkelijk zoo uitkomt, heb ik er vrede mede. Waar alle scheidsmuren omverre gehald worden, ziet het slim met de maatschappij uit, en de minst talrijke leden derzelve komen te zeer slecht weg. De geest althans wordt geheel uitgedoofd. Daarvan heb ik heden eerst een treffend voorbeeld gezien. Ik zat achter eenen Belgischen kapitien en eenen kanonnier, tusschen welke beide een jongmensch zich bevond, die de Belgische armee op het smadelijkst bespotte. Hij lachte dapper over hare houding, over hare onvatbaarheid voor de instructie, over hare lafhartigdeid, en meende dat indien niet Frankrijk en Engeland haar zoo vast hielden, Holland slechts op haar behoefde te blazen, om haar overhoop te werpen. De kanonnier stemde dood eenvoudig met dit alles in, en de kapitein deed er het zwijgen toe. Wat is van de officieren te wachten indien in hunne tegenwoordigheid de soldaten hun wapen zoo diep durven verlagen, wat van de soldaten, indien de officieren dit stilzwijgend aanhooren? — Terstond na de executie marcheerden de troepen in files af; jagers, grenadiers en artillerie, beide laatstgemelde korpsen in fraaije, welkleedende, uniformen, met zwaarbaardige sappeurs voorop, die hun handwerktuig, zagen, spaden, bijlen, in brooddronken verwatenheid slingerden en zwaaiden. Goed, dat zich geene onzer Duitsche officieren daarbij tegenwoordig bevonden. Het marcheren dezer troepen zoude hen eene beroerte of eene galkoorts op den hals gehaald hebben. Schier allen op het uitzigt knap volk, maar geen twee man die met elkander den pas hielden. Uit pure liefde voor het schoone vormden de files de heerlijkste slingerslangen welke men zich verbeelden kan, en ieder droeg daarbij zijn geweer, zoo als het hem best geviel. Alles was ongelijk uit louteren gelijkheidszin. De officieren vraagden elkander, wat zij kommanderen moesten. »*Marchez comme moi!*" riep een luitenant, eenen anderen toe, die achter hem eene file aanvoerde. — Er wordt dikwijls en veel met ons eeuwig en moeijelijk drillen en exerceren der soldaten gespot, maar onder Napoleon marcheerden de troepen als één man, en alle evolutiën moesten als met den passer afgemeten zijn. Wat laat zich ook van den geest des geheels verwachten, waar de uitvoering der bijzondere deelen niet met machinale juistheid wordt volbragt, waar niet het eene zich volkomen juist tot het andere aansluit? Een kompagnie wel geoefende manschap, die, aangesloten, als een muur voortrukt, zal zich steeds door een geheel regement den weg banen, dat los en lodderig in eene willekeurige cadence komt aanladderen. Als de Belgische armee, vooral de infanterie, in haren tegenwoordigen slorderigen toestand blijft, wensch ik haar den eeuwigen vrede.

BELGIE.

BRUSSEL, 11 December.

Er is niets gemakkelijker voor dagbladen die nooit iets weten en die zich het aanzien willen geven als of zij goed geinformeerd waren, dan om te zeggen »*de berigten zijn valsch*," zonder het tegendeel te bewijzen. Gij zelf hebt aan de waarheid mijner tijdingen die ik u in mijnen brief van den 1 dezer mededeelde geen onbepaald vertrouwen willen hechten, en niettemin is hetgeen ik u geschreven heb, mij nog heden andermaal bevestigd geworden. *Louis Philippe heeft zijne toestemming tot het ultimatum der vier overige mogendheden gegeven;* hij heeft wel is waar het protokol niet geteekend, maar hij zal zich tegen de uitvoering, die des noods met geweld zal bewerkstelligd worden, niet verzetten. Men heeft voorts aan Belgie een zekeren termijn vastgesteld, binnen welken het Limb. en Luxemb. moet ontruimen. Daarom niet te min, kan men (zoo als zulks zeer te regt door uwen Correspondent uit 's Hage is aangemerkt) het verdere gedrag van Frankrijk niet vertrouwen. Mogt de Fransche Kamer door eenige inspiratie het initiative nemen en zich *vóór* de Belgen verklaren, dan blijft de toestemming van Louis Philippe zonder gevolg en de zaak verandert geheel van aanzien. Nog maar weinige dagen, en de thans gespeeld wordende intrigue zal opgehelderd zijn. Hier is alles ten oorlog gestemd, dat is te zeggen, onze representanten en de armee; maar de groote massa van het volk denkt er gansch anders over, en zal die drift, naarmate er additionele centimes ter bestrijding der oorlogstoerustingen moeten gegeven worden, wel van lieverlede bekoelen.

— Eerst den 17den dezer zal men de beteekenis weten van al wat hier thans omgaat. Het ministerie schijnt het door de kamer geopenbaarde gevoelen ernstig op te vatten; het neemt alle mogelijke oorlogsmaatregelen, doch alleen op het papier. Onmogelijk kan het ministerie aan eene botsing gelooven; dit ministerie is uit verstandige mannen zamengesteld en vooral de minister van oorlog is een man van groote bekwaamheid; maar hetgeen duidelijk blijkt is, dat de kwestie niet meer te Londen zal beslist worden: want daar is zij reeds beslist. De mogendheden zijn het wegens de handhaving der 24 artikelen, ten opzigte van het grondgebied, volkomen eens; misschen hebben Engeland en Frankrijk bij hunne toetreding gehoopt, dat de Koning van Holland de nieuwe schuldverdeeling niet zoude aannemen, en dat derhalve aanleiding tot onderhandelingen op eenen nieuwen grondslag zoude kunnen ontstaan, doch het is tevens waar, dat wanneer de Koning van Holland de nieuwe schikkingen aanneemt,

Frankrijk en Engeland door hunne toetreding gebonden zijn. Maar, nog eens, de kwestie is niet meer daar, maar in de discussie over het adres in de Fransche kamer der gedeputeerden gelegen.

Lodewijk Filips blijft verzekeren, dat hij geenen oorlog wegens Luxemburg en Limburg wil; maar vooreerst, is dit wel zijn ernst? Het is geoorloofd hieraan te twijfelen; en wanneer hij ook in ernst spreekt; zou dan de uitslag der discussie in de kamer hem niet, zijns ondanks, kunnen medeslepen?

Zoo al hetgeen er omgaat geene komedie is, is het onbegrijpelijk. Naar mijn inzien is het eene komedie, en wel eene zeer goed beraamde. Indien het Fransche ministerie voor de aanneming van een amendement ten behoeve van Belgie terugtreedt, dan zal ik blijven gelooven, dat alles eene komedie is, waarvan het Fransche ministerie zelf de dupe is geweest, doch waaromtrent Lodewijk Filips en Leopold van den aanvang af het volkomen eens waren.

FRANKRIJK.

PARIJS, 28 November.

Het *Journal de Debats* bevat eenen brief uit Brussel, waarin vooreerst eene opsomming voorkomt van de meerdere kosten, welke de dreigende houding van Holland ook voor Belgie na zich sleept en die vervolgens eene opgave behelst der Belgische oorlogsmiddelen, welke, zegt de briefschrijver, ondanks de gegronde hoop op eene vreedzame beslechting der Hollandsch-Belgische kwestie, op dit oogenblik niet anders dan belangrijk kan genoemd worden. Volgens deze opgave bestaat de infanterie van het active leger uit twaalf regementen van linie, drie regementen jagers, een Schelde-bataljon, drie komp. garnizoens troepen, twee strafkompagnien, een depot van vreemde deserteurs en negen reserve-regmenten. Er moeten altoos 1946 officieren en 30823 onder officieren en soldaten onder de wapenen zijn. Het reserve-leger, voltallig zijnde, bestaat uit 30,000 man. De ruiterij telt 2 regementen jagers, 2 van lanciers, 2 van kurassiers en 2 van guides; er moeten daarvan 411 officieren, 5327 onderofficieren en soldaten en 7674 paarden tegenwoordig zijn. Voorts telt het leger 3 regementen artillerie (3 batterijen rijdende artillerie, 18 gemonteerde en depotbatterijen en 18 batterijen belegeringsgeschut), een eskadron trein, eene kompagnie artillerie werklieden, eene dito pontonniers, eene dito rustende patroonmakers; hiervan moeten altijd 273 officieren, 6996 onderofficieren en soldaten en 4867 paarden aanwezig zijn. Van de genie zijn steeds 52 officieren en 1066 onderofficieren en sappeurs-mineurs onder de wapenen. De gendarmerie eindelijk telt 43 officieren, 1225 onderofficieren en gendarmen en 1083 paarden. Van de thans gevraagde buitengewone credieten is het grootste gedeelte bestemd tot wapening en approviandering van Diest; daartoe is reeds eene som van 16.000 francs gevoteerd; eene gelijke som is, tot voortzetting der werken, op het budget van 1839 gebragt, en thans reeds erkent men de noodzakelijkheid eener derde allocatie, enz.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 21 November.

Uit Salzburg wordt thans, na het bekomen berigt van de behouden aankomst der prinses van Beyra, het volgende over haar vertrek van daar medegedeeld: Op den 28sten September bezocht de prinses het anderhalf uur van Salzburg gelegene Goldenstein, waar zij plotselijk ongesteld en spoedig naar de stad teruggevoerd werd. De Doctor werd ontboden, geneesmiddelen werden voorgeschreven, en van dat oogenblik werd de prinses als ongesteld opgegeven. In den avond van den 29sten stapte uit een postchais, aan een logement op den weg naar Weenen, een man af met een jongetje, dat hij als zijn zoon behandelde, en vroeg met aandrang, of zijne vrouw met een kamermeisje al daar uit Ischl niet aangekomen waren. Op het ontkennend antwoord, ging de vreemde met zijn zoon in een ander stadsgedeelte, waar de hertogin met de Prinsen gelijk in 't algemeen alle Spanjaarden wonen, voorgevende, zijne vrouw ook in de andere logementen te willen opsporen. Weldra kwam hij terug, ten hoogste verontrust dat hij zijne vrouw niet had kunnen vinden. Niet langer zich kunnende ophouden, liet hij de paarden inspannen, toen juist de verwachtte dames in eene huurkoets aankwamen; na eene korte omhelzing zetteden de laatsten zich in den reiswagen van den vreemde, en verliet men gezamenlijk des avond ten 10 uren de stad. De met den vreemdeling aangekomen jongen bevond zich nog te Salzburg; in zijne plaats kwam de prins van Asturie uit het ander stadsgedeelte met den vreemde in het logement terug; de dame uit Ischl was de hertogin; haar kamermeisje eene vertrouwde hofdame. De hertogin bleef men voortdurend voor ongesteld uitgeven; dagelijks werden de geneesmiddelen uit de apotheek gehaald; alle bezoeken afgewezen. Zoo bleef men vol houden, tot de tijding van de aankomst in Spanje, te Salzburg ontvangen werd. Al de in laatstgenoemde plaats aanwezende Spanjaarden, droegen kennis van de zaak; de hertogin had te voren van hen afscheid genomen en de geheimhouding aanbevolen, welke dan ook getrouw bewaard werd.

ADVERTENTIËN.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 30 Januarij, het Schip *Equator* Kapt. J. van der Kolff, visa Nickerie naar Rotterdam.

Idem, de Engelsche Schoener *Robert Haynes* Kapt. W. Payne.

Den 1sten dezer, de Engelsche Schoener *Guiana* Kapt. S. Pile. — Beide naar Demerarij.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 11den Dec. 1838, het Schip *Elisabeth*, Kapt. P. Pijbes. — Van hier.

* * Het Schip *Nicolaas Witsen*, Kapitein FREDERIK LANGE, van Amsterdam naar Suriname, is den 7den December lek en met verlies van zeilen, enz., te Plymouth binnengeloopen; moest lossen om te repareren.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.